

Sygn. akt I Ns 600/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant Damian Szabunio

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 października 2013 r. w K.

sprawy z wniosku M. Z., G. Z.

przy udziale (...) S.A.

o zasiedzenie

postanawia:

I. oddalić wnioski;

II. zasądzić solidarnie od wnioskodawczyń M. Z. i G. Z. na rzecz uczestnika postępowania (...) S.A. w S. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt I Ns 600/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie M. Z. i G. Z. w sprawie z udziałem (...) S.A. w S. wniosły o stwierdzenie nabycia przez nie pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) o istniejącym numerze podwozia (...) o oryginalnym pierwotnym numerze (...) na podstawie zasiedzenia z dniem 18 listopada 2008 r.

W uzasadnieniu wniosku podały, że na podstawie umowy sprzedaży nabyły 18 listopada 2005 r. samochód marki M. (...) za kwotę 13 300 euro, który został zarejestrowany w Polsce, a samochód był wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej, wpisano go do ewidencji środków trwałych. Powódki wskazały, że 17 lutego 2011 r. kierujący pojazdem został zatrzymany przez Policję niemiecką do kontroli drogowej, w trakcie której wyszło na jaw, że numer identyfikacyjny pojazdu został przebity i pojazd został zatrzymany za pokwitowaniem. Następnie za pośrednictwem Prokuratury Rejonowej W. P. nakazano skontaktowanie się z właściwą jednostką Policji w W. (...) celem odbioru pojazdu. Wnioskodawczynie wskazały, że mimo zwrotu pojazdu, został zatrzymany dowód rejestracyjny i z tego powodu powstała konieczność ponownej rejestracji w Polsce, lecz odmówiono im tego ze względu na sfalszowany numer podwozia. Ponadto wnioskodawczynie podały, że przedmiotowy pojazd został skradziony 31 października 2005 r. w W. przez nieznaną osobą szkodę (...) sp. Z o.o. w W., do którego zwróciły się o złożenie oświadczenia o przysługującym im prawie własności, lecz firma ta podała, że obecnie właścicielem jest Towarzystwo (...), które na prośbę wnioskodawczyń o złożenie oświadczenia ni zareagowało.

Uczestnik postępowania (...) S.A. w S. wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie od wnioskodawczyń na rzecz uczestnika kosztów postępowania przyznając, że 21 marca 2007 r. w wyniku dokonanej cesji stał się właścicielem pojazdu marki M. (...) nr rej (...) nr nadwozia (...) rok prod.2004 dokonanej przez (...) Sp. Z o.o. Uczestnik postępowania wskazał, że wnioskodawczynie nie spełniły przesłanek z art.174 k.c. i są posiadaczkami w złej wierze.

Uczestnik zarzucił nabycie pojazdu po zbyt niskiej cenie, nieupewnienie się co do pochodzenia pojazdu, rozbieżność co do miejsca nabycia pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2005 r. nieustalony sprawca dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) nr (...) o wartości 150 000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o.

Dowód:

postanowienie o umorzeniu śledztwa - k.35 - 36

faktura VAT z 20.05.2004 - k.38

Przedmiotowy pojazd objęty był ochroną ubezpieczeniową w (...) S.A.

Okoliczność niesporna

Wnioskodawczynie zamierzały nabyć samochód dostawczy do prowadzenia działalności gospodarczej. Po przeczytaniu ogłoszenia małżonkowie wnioskodawczyń udali się do G. celem obejrzenia samochodu z ogłoszenia. Pośrednicy, którzy mieli być handlującymi samochodami poinformowali małżonków, że umowa będzie zawarta z mężczyzną z Niemiec. L. Z. i jego brat umówili się z osobami, które pokazywały im samochód, że wnioskodawczynie podpiszą umowę, a mężowie przywiozą ją, zaś te osoby wyjadą naprzeciw i spotkają się w połowie drogi między S. a G.. Samochód odpowiadał oczekiwaniom wnioskodawczyń i ich małżonków. Wnioskodawczynie podpisały umowę sprzedaży samochodu M. (...) rocznik 2005 wS. ich mężowie wieźli ją ze sobą, samochód został im przekazany i przywieziony na lawecie do S.. W umowie wpisano, że przedmiotem sprzedaży jest samochód M. (...) nr (...) rok produkcji 2005 za cenę 13 300 euro. Jako miejsce sporządzenia umowy wpisano B., a datę 18 listopada 2005 r. Sprzedającego określono jako L. S. Miał uszkodzony bok samochodu. Został przez wnioskodawczynie wyremontowany i następnie zarejestrowany.

Dowód:

umowa sprzedaży w języku niemieckim i tłumaczenie umowy - k. 5 i 6

zeznania świadka L. Z. - k.54 verte - 55

zeznania wnioskodawczyni M. Z. - k.55

zeznania wnioskodawczyni G. Z. - k.55 verte

Podczas rejestracji nikt z urzędników Starostwa Powiatowego w K. nie kwestionował przedłożonych do rejestracji dokumentów.

Dowód:

zeznania świadka L. Z. - k.54 verte - 55

zeznania wnioskodawczyni M. Z. - k.55

zeznania wnioskodawczyni G. Z. - k.55 verte

W karcie pojazdu wpisano rok produkcji jako 2004.

Dowód:

karta pojazdu - k.72

W dniu L. Z. poruszający się przedmiotowym pojazdem po Niemczech został zatrzymany przez Policję i w toku kontroli ustalono, że pojazd posiada sfałszowane numery. Samochód został zabezpieczony.

Dowód:

protokół zabezpieczenia w języku niemieckim wraz z tłumaczeniem na język polski - k.50 - 51, 52 - 53

W dniu 13 lipca 2011 r. niemiecka policja przekazała M. (...) ze sfałszowanymi numerami podwozia L. Z. zaznaczając, że samochód nie może być wprowadzony do ruchu na drogach publicznych na terenie Republiki Federalnej Niemiec.

Dowód: zaświadczenie o przekazaniu - k.9

pismo Prokuratury Rejonowej W. P. - k.10

Inspektorat Policji Kryminalnej w W. (...) poinformował wnioskodawczynię, iż M. (...) został w dniu 31 października 2005 r. skradziony w W. przez nieznaną osobę a właścicielem w chwili kradzieży była firma (...) Sp. Z o.o. w W., zaś postępowanie w sprawie kradzieży zostało umorzone wobec niewykrycia sprawcy. Przedmiotowy samochód został wydany wnioskodawczyniom, bowiem ze strony władz polskich nie wpłynęła prośba do prokuratury niemieckiej o udzielenie pomocy prawnej.

Dowód:

pismo Inspektoratu Policji Kryminalnej w W. z dnia 04.12.2012 r. wraz z tłumaczeniem na język polski - k.18 i 19

Wnioskodawczynie zwróciły się do (...) Sp. z o.o. w W. o złożenie oświadczenia na piśmie potwierdzającego własność samochodu M. (...) (...), nr podwozia (...) ((...) z dowodu rejestracyjnego) rok produkcji 2005 (...) Sp. z o.o. w W. poinformowała wnioskodawczynię, iż własność przedmiotowego pojazdu przeszła na własność Towarzystwa (...) i nie stanowi już własności (...) Sp. z o.o. w W..

Dowód:

pismo wnioskodawczyń z dnia 07.01.2013 r. - k.15 - 16

pismo (...) Sp. Z o.o. w W. z dnia 24.01.2013 r. - k.14

Wnioskodawczynie zwróciły się do (...) S.A. wyjaśniając okoliczności sprawy o złożenie przez uprawnionego przedstawiciela spółki oświadczenia potwierdzającego, że spółka nie jest właścicielem przedmiotowego pojazdu i własność przysługuje wnioskodawczyniom.

Dowód:

pismo wnioskodawczyń z dnia 04.02.2013 r. - k.11 - 12

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek jest bezzasadny.

Przepis art.174 k.c. stanowi, iż posiadacz rzeczy ruchomej nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada rzecz nieprzerwanie od lat trzech jako posiadacz samoistny, chyba że posiada w złej wierze.

W świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów stwierdzić należy, że nie sposób przypisać wnioskodawczyniom dobrej wiary w chwili nabycia samochodu M. (...). Z przesłuchania wnioskodawczyń, zeznań świadka L. Z. i umowy sprzedaży z 18 listopada 2005 r. wraz z tłumaczeniem wynika jednoznacznie, że wnioskodawczynie i ich małżonkowie

nie zachowali minimum staranności podejmując decyzję o nabyciu tego pojazdu. Przede wszystkim nie podjęli żadnych kroków dotyczących weryfikacji osób oferujących ten samochód do sprzedaży, a zawierając umowę sprzedaży zaakceptowali fakt, że nie znają osoby sprzedającego wskazanego w umowie Lutza S., osoby występujące jako pośrednicy nie okazali żadnego pełnomocnictwa do sprzedaży, które winno być załącznikiem do umowy, a z którego jednoznacznie wynikałoby, że działają jako pełnomocnicy sprzedającego. Tymczasem mimo, że z zeznań L. Z. wynika, iż spisywane były dane pośredników, ta okoliczność w żaden sposób nie została udowodniona. Argumentem świadka wskazującym na taki sposób nabycia pojazdu było twierdzenie, że pól Polski w taki sposób kupowało. Argument ten jest zupełnie chybiony i nieuprawniony w kontekście obowiązujących przepisów prawa. Rzeczą wnioskodawczyń, czy ich mężów było dołożenie staranności, by nabyć samochód zgodnie z przepisami prawa.

Ponadto, wnioskodawczynie zeznały, że kupowały auto dwuletnie z uszkodzeniami i stąd nie budziła ich wątpliwości cena nabycia pojazdu. Zdaniem Sądu zeznania te są niewiarygodne, ponieważ jednoznacznie wynika z umowy, że samochód wyprodukowany był w 2005 r., niezależnie od kwestii autentyczności tej umowy, a jak twierdziły otrzymały również fakturę, która jednak nie została zawnioskowana jako dowód. Jednak zwrócić należy uwagę, że z karty pojazdu wynika rok produkcji 2004. Skoro istniały jakieś dokumenty wskazujące na odmienne daty produkcji umowa sprzedaży określająca go na 2005 r. i faktura określająca go na 2004 r., to wnioskodawczynie winny zwrócić uwagę na te rozbieżności. Rozważyć wartość zaproponowanej ceny do rocznika pojazdu, jego uszkodzeń.

Następnie z dowodów dotyczących zabezpieczenia pojazdu, jego wydania, zeznań świadka L. Z. wynika, że pojazd został skradziony na szkodę polskiego właściciela. Gdyby wnioskodawczynie zachowały minimum staranności żądając pełnomocnictwa od osób, które oferowały im samochód do nabycia niewątpliwie ocena ich zachowania mogłaby być odmienna, ponieważ wynikałoby że dążyły do ustalenia uprawnienia osób przedstawiających się jako pośrednicy do sprzedaży pojazdu.

W tym miejscu przytoczyć wypada fragment uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2006 r. (...) w którym wskazano, iż podstawą oceny [posiadania w złej wierze] nie było zastosowanie nadzwyczajnych kryteriów staranności i wymagań w stosunku do nich w postaci oczekiwania, że powinni wykryć podrobienie numeru VIN w samochodzie, które zostało stwierdzone dopiero po przeprowadzeniu specjalistycznych badań, lecz zarzut braku należytej przeczności przy nabywaniu pojazdu w okolicznościach, które mogły i powinny wzbudzać ich wątpliwości co do legalności pochodzenia samochodu. Te wymagania nie były zaś wygórowane, gdyż mieściły się w kryteriach wzmożonej czujności nabywcy używanego pojazdu zwłaszcza sprowadzonego z zagranicy, przyjmowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego związku z nasileniem się procedury sprowadzania kradzionych aut.

W związku z tym dodatkowo zauważyć należy, że wnioskodawczynie godziły się na wpisanie jako miejsca zawarcia umowy B., jako sprzedającego L. S., którego nigdy nie widziały, jak również nie widzieli ich małżonkowie, nie żądały przedstawienia im pełnomocnictwa do sprzedaży i jego wydania celem zabezpieczenia własnych interesów.

Z tego względu te wszystkie okoliczności niezależnie od upływu czasu od daty podpisania przez wnioskodawczynie przemawiają za przyjęciem złej wiary i już tylko z tego względu wniosek podlegał oddaleniu. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego obecnie właścicielem pojazdu jest (...) S.A., a brak jest podstaw, w kontekście powyższego, by uznać zasiedzenie pojazdu przez wnioskodawczynie.

Pozostałe dowody w istocie nie mają większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w związku z czym Sąd pominął je w ustaleniach stanu faktycznego.

Z tych względów Sąd oddalił wniosek.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art.520 § 3 k.p.c. zasądzając je od wnioskodawczyń przy odpowiednim stosowaniu przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zakresie dotyczącym zasiedzenia.